

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **I. J.**
bytem X
zastoupená Mgr. Michalem Mazlem, advokátem
se sídlem Belgická 276/20, Praha 2 – Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 12. 1. 2024, č. j. MF-229445/2020/48-60,

takto:

- I. Žaloba **se** v rozsahu, ve kterém žalobkyně napadá výrok I rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 12. 1. 2024, č. j. MF-229445/2020/48-60, **o d m í t á .**
- II. Žaloba **se** v rozsahu, ve kterém žalobkyně napadá výrok II rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 12. 1. 2024, č. j. MF-229445/2020/48-60, **z a m í t á .**
- III. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 11. 2023, č. j. MF-22945/2020/48-51, dle § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informací, konkrétně kopii titulní stany, vnitřní strany desek a dvojstrany (levé části se sloupci 1 – 7 a pravé části se sloupci 8 – 16) Jednacího protokolu pro evidenci utajovaných informací Ministerstva financí z roku 2001, na kterém jsou uvedeny položky s pořadovým číslem 100 – 120. Ministr žalovaného rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (žalobou napadené rozhodnutí) výrokem I neprominul zmeškání úkonu (podání rozkladu) a výrokem II rozklad zamítl jako opožděný. Proti rozhodnutí obou správních orgánů žalobkyně brojí podanou žalobou.

I. 1 Předchozí průběh správního a soudního řízení

2. Žalobkyně požádala dne 14. 8. 2020 o poskytnutí informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Tuto žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2020, č. j. MF-22945/2020/48-15, odmítl. Ministryně žalovaného rozhodnutím ze dne 22. 10. 2020, č. j. MF-22945/2020/48-24, zrušila prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný žádost znovu odmítl rozhodnutím ze dne 5. 11. 2020, č. j. MF-22945/2020/48-27. Ministryně žalovaného následně podaný rozklad rozhodnutím ze dne 14. 12. 2020, č. j. MF-22945/2020/48-36, zamítla a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2020 potvrdila. Toto rozhodnutí ministryně žalovaného zrušil Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 14. 9. 2023, č. j. 5 A 15/2021-69, a to pro nepřezkoumatelnost. Podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 10. 10. 2024, č. j. 10 As 257/2023-36.

I. 2 Navazující správní řízení

3. V návaznosti na rozsudek městského soudu ministr žalovaného zrušil rozhodnutím ze dne 11. 10. 2023, č. j. MF-22945/2020/48-43, rozhodnutí žalovaného o odmítnutí žádosti ze dne 5. 11. 2020. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 11. 2023, č. j. MF-22945/2020/48-51, opět odmítl žádost žalobkyně. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 4. 12. 2023.
4. Dne 27. 12. 2023 žalobkyně podala rozklad proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2023, ve kterém požádala o prominutí zmeškání lhůty k podání rozkladu. Uvedla, že „poslední zákonný den lhůty pro podání rozkladu bylo tedy datum 19. 12. 2023. Bohužel jsem po předešlém víkendu onemocněla a z důvodu vysoké teploty jsem nemohla odjet na své pracoviště, kde jsem měla přístup k počítači, datové schránce a dokumentaci sporu. Poté byl víkend a na víkend navazovaly vánoční svátky. Rozklad proto odesílám dne 27. 12. 2023 se zpožděním tří pracovních dnů.“
5. O podaném rozkladu rozhodl ministr žalovaného rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (ze dne 12. 1. 2024). Uvedl, že rozklad byl podán opožděně. Odůvodnění žádosti o prominutí zmeškání lhůty považoval za nedostatečné a nepodložené. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28, č. 3215/2015 Sb. NSS, uvedl, že nepříznivý zdravotní stav může být závažným důvodem vedoucí k prominutí zmeškání lhůty, nicméně žalobkyně v příčinné souvislosti s tímto stavem odůvodňuje nemožnost k přístupu na pracoviště, počítači a datové schránce. Nedostupnost počítače nelze považovat za objektivní důvod, který brání v učinění úkonu. Žalobkyně mohla rozklad podat prostřednictvím prostého e-mailu, který by následně doplnila, a to i jako tzv. blanketní rozklad. Existenci závažných důvodů rovněž pouze tvrdí a neprokazuje. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní tíží žadatele o prominutí zmeškání lhůty. Ministr

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalovaného tak zmeškání podání rozkladu výrokem I neprominul a z toho důvodu výrokem II zamítl podaný rozklad jako opožděný.

6. Proti výroku I rozhodnutí ministra žalovaného o neprominutí zmeškání podání rozkladu podala žalobkyně rozklad, který ministr žalovaného rozhodnutím ze dne 27. 2. 2024, č. j. MF-22945/2020-48-66, zamítl a výrok I svého rozhodnutí ze dne 12. 1. 2024 potvrdil.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. **Žalobkyně** podala žalobu, kterou označila „*žaloba proti rozhodnutí Ministerstva financí České republiky o neposkytnutí informace ze dne 30. 11. 2023, č. j.: MF-22945/2020/48-51*“, tedy žalobu nazvala jako žalobu proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. V podané žalobě rozsáhle popsala, proč jí měly být požadované informace poskytnuty a věcně se vymezovala právě proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 30. 11. 2023 o odmítnutí její žádosti. Z dále uvedených důvodů soud neseznal za nutné tyto důvody rekapitulovat. V petitu žaloby žalobkyně požadovala, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí žalovaného a „*na něj navazující rozhodnutí ministra financí ze dne 12. ledna 2024, č. j.: MF-22945/2020/48-60*“.
8. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, proto je její žaloba nepřipustná. Ministr žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím výrokem I rozhodl o neprominutí zmeškání úkonu, proti čemuž však je možné podat rozklad. Ten žalobkyně sice podala, ale nevyčkala na rozhodnutí o tomto rozkladu.
9. Žalovaný dále namítal, že žaloba žalobkyně neobsahuje povinné náležitosti. Z obsahu žaloby neplyne, v jakém rozsahu žalobkyně předmětná rozhodnutí napadá. Ze znění textu žaloby plyne, že žalobkyně napadá toliko rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 30. 11. 2023. Rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 12. 1. 2024 o rozkladu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023 je uvedeno pouze v petitu žaloby (žalobkyně se domáhá jeho zrušení), ale v samotném textu žaloby k němu není ničeho uvedeno. K tomuto rozhodnutí žalobkyně neuvedla datum jeho doručení.
10. Žalovaný se dále věcně vyjádřil k odmítnutí požadované informace. Zopakoval svoji argumentaci stran neprominutí zmeškání úkonu a doplnil, že žalobkyně neprokázala ani existenci nemoci.

III. Posouzení žaloby

11. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování ministra žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně sice navrhla provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Všechny žalobkyní navrhované důkazy jsou součástí předloženého správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

12. Městský soud se nejdříve zabýval otázkou, jaké rozhodnutí žalobkyně svojí žalobou napadá. Jak bylo výše uvedeno a upozornil na to i žalovaný ve vyjádření k žalobě, žalobkyně ve své žalobě věcně napadá toliko prvostupňové správní rozhodnutí a k rozhodným důvodům druhostupňového rozhodnutí (nepromnutí zmeškání podání rozkladu a zamítnutí rozkladu pro opožděnost) se nijak nevyjadřuje. V petitu žaloby se však domáhá zrušení obou rozhodnutí správních orgánů.
13. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, uvedl, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. však osoba žalovaného není určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Sám soudní řád správní v obecném ustanovení § 33 odst. 1 praví, že odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon. Na toto ustanovení potom navazuje § 69 s. ř. s., podle něhož je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle dílu prvního hlavy druhé části třetí správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 As 4/2008-77, platí, že podal-li by žalobce žalobu „až po té, co [mu] bylo doručeno rozhodnutí odvolacího orgánu, a pouze by nesprávně označil jakožto žalovaného správní orgán prvního stupně a jako žalobou napadené rozhodnutí právě rozhodnutí vydané v prvním stupni, byl by krajský soud povinen o takovém návrhu rozhodnout meritorně s tím, že by v souladu s § 69 s. ř. s. jednal jako s žalovaným právě s odvolacím orgánem [...] a přezkoumával by tudíž v první řadě odvolací rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím vydaným v prvním stupni jeden celek“. Dle rozsudku kasačního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS, by k opačnému závěru „byl důvod jen tehdy, pokud by žalobce v předmětné věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec nenapadl, resp. napadl, ale aniž by vyčkal konečného rozhodnutí odvolacího orgánu, napadl by totéž prvostupňové rozhodnutí správní žalobou [...] Přestože v původní žalobě stěžovatel skutečně jako žalovaného označil nesprávně finanční úřad a uvedl též číslo jednací jeho rozhodnutí (resp. ve dvou případech číslo dodatečného platebního výměru), i v ní dal jednoznačně najevo čeho a z jakých důvodů se domáhá. [...] V daném případě proběhlo na základě stěžovatelova odvolání odvolací řízení před žalovaným, což z doplnění žaloby jednoznačně vyplývá. Žalovaného v řízeních o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. určuje zákon. Proto lze i z celkového kontextu původní žaloby dovodit stěžovatelův úmysl napadnout rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu.“
14. Městský soud doplňuje, že uvedená judikatura se týká primárně žalob, ve kterých žalobce za napadené správní rozhodnutí označí pouze prvostupňové správní rozhodnutí a ve věci tak vznikla pochybnost o tom, jaký správní akt žalobce napadá. V nyní posuzované věci je ale z žaloby zjevné, že žalobkyně se domáhá přezkoumání obou správních rozhodnutí a žalobou tak napadá právě druhostupňové správní rozhodnutí (rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 12. 1. 2024). Toto plyne právě z jednoznačného vymezení žalobního petitu, kterým se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí ministra žalovaného.
15. Městský soud zároveň dostatečně jasně vyjádřil tento svůj názor, že žalobkyně brojí právě proti druhostupňovému správnímu rozhodnutí, jelikož ji ve výzvě ze dne 13. 2. 2024, č. j. 5 A 14/2024-41, vyzval, aby předložila kopii „napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2024, č. j. MF-22945/2020/48-60, jehož přezkoumání se domáháte žalobou ze dne 4. 2. 2024.“ Této výzvě žalobkyně vyhověla a rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 12. 1. 2024 soudu předložila. Stejně tak v hlavičce všech přípisů, které žalobkyni (a i žalovanému) soud zasílal, bylo uvedeno, že se se týkají věci „žaloba proti rozhodnutí ze dne 12. 1. 2024, č. j. MF-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22945/2020/48-60“. Konečně i žalovaný ve vyjádření v žalobě uvedl, že se žalobkyně domáhá zrušení druhostupňového správního rozhodnutí, avšak nijak proti němu nebrojí. Žalobkyně se v průběhu soudního řízení proti tomuto názoru nijak nevymezila, přestože jí byl znám.

16. Městský soud tak uzavírá, že se žalobkyně svojí žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra žalovaného a tím pádem i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, který s druhostupňovým rozhodnutím tvoří jeden celek.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítal, že žaloba nemá povinné náležitosti. S tímto soud nesouhlasí. Žalobkyně přímo neuvedla, proti jakým výrokům žalobu podává, ale v petitu žaloby jednoznačně uvedla, že požaduje zrušení obou rozhodnutí správních orgánů. Neomezila-li rozsah žaloby na pouze některé výroky, je zjevné, že se domáhá přezkumu celých rozhodnutí jako celku. Skutečnost, že žalobkyně věcně nebrojí proti rozhodným závěrům druhostupňového správního rozhodnutí, rovněž nepředstavuje vadu žaloby, když ve správním soudnictví je běžné, že žalobci brojí proti názoru prvostupňového správního orgánu, který tvoří s napadeným druhostupňovým správním rozhodnutím celek. Žalobní důvody přitom v žalobě žalobkyně uvedla (přestože se týkají jen prvostupňového správního rozhodnutí), proto soud ani žalobkyni nevyzýval na odstranění vad (absence žalobních bodů), jelikož tuto vadu žaloba neměla. Skutečnost, že žalobkyně v žalobě neuvedla datum doručení rozhodnutí ministra není neodstranitelná vada, která by bránila věcnému přezkumu žaloby, když je zjevné, že žalobu žalobkyně podala včas.
18. Žalovaný konečně namítá, že žalobkyně nevyčerpala prostředky nápravy, proto je její žaloba nepřipustná. Možností soudní ochrany proti neprominutí zmeškání úkonu se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, č. 1881/2009 Sb. NSS, kde uvedl, že *„byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. [...] Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu.“* V rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 7 Afs 226/2020-35, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu tak nepodléhá samostatně soudnímu přezkoumání, neboť konečné důsledky představující zásah do právní sféry stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s. by konstituovaly až výroky rozhodnutí o jeho odvolání proti rozhodnutí správce daně o zamítnutí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49). Ve vztahu k tomuto konečnému rozhodnutí by z povahy věci bylo rozhodnutí o žádosti stěžovatele o navrácení odvolací lhůty rozhodnutím předběžné povahy, a to bez ohledu na to, že v daném případě bylo rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydáno dříve, než rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý čas. Byť rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o navrácení lhůty fakticky časově nepředcházelo rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, neznamená to, že tak ztratilo svoji předběžnou povahu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Stále totiž platí, že do veřejných subjektivních práv stěžovatele bylo zasaženo až rozhodnutím o zamítnutí jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru (a nikoli rozhodnutím o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý čas). Rovněž platí i to, že právě v žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru mohl a měl stěžovatel namítat, že odvolání nemělo být*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zamítnuto jako opožděné, neboť mělo být vyhověno jeho žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. To, že bylo odvolací rozhodnutí ve věci žádosti o navrácení lhůty vydáno o cca dva týdny později, než odvolací rozhodnutí ve věci dodatečného platebního výměru, na to nemá žádný vliv.“

19. Z citované judikatury plyne, že žaloba proti rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu nebo žaloba proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu (viz i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 Afs 244/2019-85, bod [32]) je nepřípustná. Proti účinkům neprominutí zmeškání úkonu je nutné se bránit žalobou proti konečnému rozhodnutí ve věci, ve které může žalobce namítat, že zmeškání úkonu mělo být prominuto, a to i tehdy, bylo-li konečné rozhodnutí ve věci vydáno dříve než rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu (jako se stalo v nyní posuzované věci). Žaloba žalobkyně je tak jako celek přípustná.
20. Nepřípustná je však žaloba směřující proti výroku I rozhodnutí ministra žalovaného, kterým ministr žalovaného žalobkyni neprominul zmeškání úkonu podání rozkladu. Dle výše uvedené judikatury je žaloba proti tomuto rozhodnutí nepřípustná podle § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s., jelikož se jedná o rozhodnutí předběžné povahy (srov. i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54, č. 1982/2010 Sb. NSS). Městský soud tak žalobu proti výroku I rozhodnutí ministra žalovaného odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
21. Žaloba žalobkyně proti výroku II rozhodnutí ministra žalovaného je přípustná. Městský soud nicméně souhlasí s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že soud nemůže za žalobkyni domýšlet její argumentaci. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu predestinuje konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Zároveň platí, že nereprezentuje-li žalobce v žalobních bodech dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
22. Jak již bylo výše uvedeno, rozhodnutí ministra žalovaného je odůvodněno zcela tím, že odvolání žalobkyně bylo podáno opožděně a zároveň nebyly naplněny podmínky pro to, aby ministr žalovaného prominul zmeškání tohoto úkonu. Žalobkyně v podané žalobě nijak na tento rozhodný důvod nereaguje. Vzhledem k tomu, že správní soud je vázán vymezením a důvody žalobních bodů, tento závěr ministra žalovaného nemohl městský soud podrobit žádnému přezkumu. Městskému soudu tak nezbyvá než žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
23. Soud doplňuje, že se žalobními námitkami, kterými žalobkyně brojila proti názoru prvostupňového správního orgánu stran odmítnutí poskytnutí informací, nijak nezabýval, jelikož tyto námitky se mívají s rozhodovacími důvody žalobou napadeného rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 12. 1. 2024. I kdyby soud seznal dané námitky směřující proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí důvodné, nemohlo by to nic změnit na tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobkyně nijak nenapadla pro věc rozhodný důvod ministra žalovaného, a to zamítnutí rozkladu pro opožděnost.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Městský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. 6. 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu